

da jeg tiltraadte. Disse Afgifters samlede Beløb var, som jeg nærmere omtalte ved Finanslovens første Behandling, efterhaanden løbet op til mellem 8—9,000 Kr. Det udgjorde de for Aaret 1907. For 1908 er Regnskabet endnu ikke endelig afgjort, men saavidt jeg ved, vil Beløbet nærme sig stærkt til 9,000 Kr. Jeg havde altsaa og har, hvis dette Forslag forkastes, fuld Hjemmel til at lade Forholdet blive som hidtil, saaledes at den lovlige antagne Censor oppebærer alle de Afgifter, der lovlige svares. Med andre Ord, at han faar en Løn af henvend 9,000 Kr. Dette fandt jeg var lovlige rigeligt, derfor tilskrev jeg Finansudvalget, om det var enigt med mig i, at vi fastslog det Honorar, Censor skulde have for Ulejlighed saavel som for sine Udlag til Kontorhold, Bolig, hvad det nu kan være, til en fast Sum. Jeg foreslog 7,000 Kr., og at man saa naturligvis inddrog Afgifterne til Statskassen. Jeg fik fra Finansudvalget det Svar, at man var enigt med mig i, at den Ordning var bedre end den hidtil bestaaende. Det er altsaa en Nedsættelse af Censors Indtægter fra henvend 9,000 Kr. til 7,000 Kr., som betegnes ved Vedtagelsen af dette Forslag, og ingenlunde en Forhøjelse. Det har undret mig noget at høre Udtalelser, som gik ud paa, at dette skulde være for meget, thi saadanne Udtalelser ere ikke fremkomne fra Finansudvalget, hverken da jeg var der under Samraadet eller i den Skrivelse, jeg fra Finansudvalget har modtaget. Det, der fremgik af denne Skrivelse, var kun, at flere Medlemmer forbeholdt sig deres Stilling til Spørgsmaalet, om man overhovedet burde have en Censor eller ej. Men jeg siger altsaa, dette Spørgsmaal kan ikke afgøres ved Afstemning over dette Forslag. Vil man have dette Spørgsmaal afgjort, maa man søge andre Veje, indbringe et Lovforslag derom, eller hvordan man nu vil bære sig ad. Jeg skal i øvrigt om det Spørgsmaal i sin Almindelighed bemærke, at det undrer mig noget, at man, naar man har en saadan Betragtning af Censorinstitutionen, da ikke gav den Udtryk ved Finanslovens første Behandling, hvor jo dette Spørgsmaal om Censor Levin vidtløftig behandles. Men, som jeg netop selv skarpt understregede i min sidste Replik den Gang, var alt det, der den Gang fremkom, kun Kritik over Censor Levin, og end ikke, efter at jeg havde understreget dette, fremkom der en eneste Bemærkning om, at der burde gøres nogen Forandring med Hensyn til selve Censorinstitutionen,

end sige, at denne helt skulde afskaffes. Naar jeg derfor paa Grundlag af den da stedfundne Forhandling og mit eget Til-sagn ved Forhandlingernes Slutning indledede en Forhandling med Censor Levin om en Forandring i hans Stilling, som han ikke mente at kunne gaa ind paa, og derfor indledede Forhandling med en anden om at overtage Stillingen paa det Tidspunkt, som jeg blev enigt med Levin om, at han skulde fratræde, og naar jeg saa tilmed ved dette Forslag til-sigter at nedsætte den nye Censors Lønning med et Par Tusind Kr., saa havde jeg unægtelig ikke ventet de Be-brejdelser, som i saa Henseende ere fremsatte mod mig. Jeg har altsaa ikke i, hvad der hidtil er fremkommet, hverken her i Salen eller under Samraad i Finans-udvalget, haft Anledning til at optage det Spørgsmaal, om man helt skulde afskaffe Censorinstitutionen. Jeg skal være villig til at tage dette Spørgsmaal under Over-vejelse til anden Tid og ved anden Lejligh-ed. Her afgøres det ikke. Jeg erkender selvfølgelig, at der kan være Tale om at vælge andre Former for Statens Kontrol med, hvad der offentlig opføres, end den, der nu bruges. At en saadan Kontrol bør føres, er ganske vist min Mening, men om den skal ske ved en af Justitsmini-steriet ansat Censor eller ved almindeligt Polititilsyn, om den skal ske forud for et Stykkes første offentlige Opførelse, eller om den skal udsættes, til det i alt Fald en Gang er opført, om det da skal kunne standses administrativt, eller om der skal Domstolsafgørelse til, ere altsammen Spørgsmaal, som jeg er fuldt villig til at forhandle med Rigsdagen om. Men, som sagt, der har ikke for mig været Anled-ning til at rejse dette Spørgsmaal ved denne Lejlighed, og det vil ikke kunne afgøres ved Afstemning over dette Forslag, saa jeg forstaar oprigtig talt aldeles ikke Meningen, naar de, der ville Censor-institutionen til Livs, nu tilraade at stemme imod dette Forslag, thi Følgen vil ene og alene blive den, at saa faar den nye Censor 9,000 Kr. i Stedet for, at han efter Forslaget maa nøjes med 7,000 Kr. — eller i hvert Tilfælde, at de 2,000 Kr. indgaa i Statskassen.

Hvad angaar den Maskinpasser i Odense, som det ærede Medlem fra Odense (Marott) nu igen talte om, skal jeg svare noget lignende, som jeg svarede med Hensyn til et andet Spørgsmaal for nylig, at naar der for mig foreligger en Sigtelse for bedragerisk eller andet svigagtigt For-